

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 3. aprila 2018. godine
Br. ref.: RK 1203/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI54/17

Podnosilac

Habib Morina

**Ocena ustavnosti rešenja PN. br. 275/2017 Apelacionog suda Republike
Kosovo od 14. aprila 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Habib Morina iz sela Reštane, opština Suva Reka (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje PN. br. 275/2017 Apelacionog suda Republike Kosovo od 14. aprila 2017. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim se tvrdi da su podnosiocu zahteva povredena prava i slobode garantovane članom 24. [Jednakost pred zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 27. aprila 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 28. aprila 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Ivan Čukalović i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 5. maja 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
8. Istog datuma, kopija zahteva je dostavljena Apelacionom sudu Republike Kosovo.
9. Dana 21. februara 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva, kao očigledno neosnovan.

Pregled činjenica

10. Dana 28. februara 2017. godine, Osnovno tužilaštvo u Prizrenu – Departman za teška krivična dela je podiglo optužnicu protiv podnosioca zahteva pod osnovanom sumnjom za izvršenje krivičnog dela „zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja“ iz člana 422, stav 1 Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK).
11. Dana 30. marta 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo Osnovnom sudu u Prizrenu – Departman za teška krivična dela zahtev za odbacivanje optužnice.
12. Dana 31. marta 2017. godine, Osnovni sud u Prizrenu – Departman za teška krivična dela je doneo rešenje PKR. br. 25/17, kojim je odbio zahtev podnosioca za odbacivanje optužnice.

13. Dana 7. aprila 2017. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu na rešenje Osnovnog suda u Prizrenu – Departman za teška krivična dela.
14. Dana 14. aprila 2017. godine, Apelacioni sud Republike Kosovo je doneo rešenje PN. br. 275/17, kojim je odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio u celosti rešenje PKR. br. 25/17 Osnovnog suda u Prizrenu od 31. marta 2017. godine.

Navodi podnosioca

15. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu tokom postupaka sprovedenih protiv njega povređena prava garantovana iz člana 31. stav 1 Ustava, jer:

“Osnovni sud u Prizrenu je odbio zahtev za odbacivanje optužnice u suprotnosti sa članom 251. Zakonika o krivičnom postupku, a takođe nije izneo objašnjenja u vezi sa mojim tvrdnjama. Apelacioni sud, postupajući po mojoj žalbi protiv rešenja Osnovnog suda, u kojoj su navedene i povrede u rešenju Osnovnog suda na koje sud pazi i po službenoj dužnosti, nije utvrdio povrede iako su po mom mišljenju one očigledne, i odbio je moju žalbu, odnosno potvrdio rešenje Osnovnog suda.”

16. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva tvrdi da:

„ti organi su ne preduzimajući radnje koje su bili dužni da preduzmu u skladu sa Zakonikom o krivičnom postupku, kao i preduzimanjem radnji u suprotnosti sa tim Zakonikom, prekršili moje pravo na pravično i nepristrasno suđenje.“

17. Podnosilac zahteva takođe tvrdi da su mu Osnovni sud i Apelacioni sud povredili prava garantovana u članu 24. Ustava i ističe: *„Ja sam tokom čitavog ovog postupka bio i osećao se diskriminisanim iz razloga navedenih u ovom dopisu.“*
18. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da se „stvar vrati na prvobitno razmatranje pred Osnovnim sudom i razmotri prema zakonu.“

Prihvatljivost zahteva

19. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u Ustavu i dalje propisane u Zakonu i navedene u Poslovniku.
20. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

*1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

21. Sud se poziva i na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:
- Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku.*
22. Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je iscrpeo pravna sredstva na raspolaganju i da je blagovremeno podneo zahtev.
23. Međutim, Sud uzima u obzir i uslove iz člana 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:
- Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.*
24. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 36 [Kriterijum o prihvatljivosti], posebno pod-pravilo (1), slovo (d) i pod-pravilo (2), slovo (b) Poslovnika, koje propisuje:
- (1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:*
- [...]*
(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.
- (2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí:*
- [...]*
(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.
25. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su mu redovni sudovi, odnosno Osnovni sud u Prizrenu i Apelacioni sud, povredili prava koja su garantovana članovima 24. i 31. Ustava.
26. Konkretno, podnosilac zahteva, tvrdnje o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, povezuje sa odbijanjem njegovog zahteva o odbacivanju optužnice, tvrdeći povredu člana 251. Zakonika o krivičnom postupku, sa činjenicom da relevantni sudovi nisu uzeli u obzir njegove tvrdnje, povezujući na kraju sve ove radnje sudova sa tvrdnjama o povredi člana 24. Ustava.
27. Sud je istakao da na osnovu spisa predmeta rezultira da se slučaj nalazi na čekanju za meritorno odlučivanje pred redovnim sudovima.
28. S tim u vezi, Sud naglašava da se tvrdnje podnosioca zahteva o povredi ustavnih prava odnose na način na koji su redovni sudovi izveli dokaze koji su im podneti i kako su tumačili i primenili proceduralni zakon tokom postupaka sprovedenim u vezi sa zahtevom podnosioca za odbacivanje optužnice.
29. Sud smatra da ove tvrdnje pokreću pitanje zakonitosti za koje se brinu redovni sudovi prema nadležnostima koje im je dodelio Ustav.

30. U tom smislu, Sud primećuje da je Osnovni sud u Prizrenu rešenjem PKR. br. 25/17 od 31. marta 2017. godine, između ostalog, naglasio:

„Sud ceni da navodi optuženog za odbacivanje optužnice i dokazi koji su sadržani u optužnici ne potvrđuju osnovanu sumnju da je optuženi izvršio krivično delo, da ne sadrže pravno obrazloženje, niti zakonski osnov za odbacivanje optužnice, zato što nije ispunjen nijedan od zakonskih uslova propisanih članom 253. st. 1 tačka 1.1, 1.2. i 1.4 KZK-a jer radnja koja je predmet optužbe nije krivično delo i ne postoje okolnosti koje isključuju krivičnu odgovornost, dok iz spisa predmeta proizilazi da ima dovoljno dokaza koji potvrđuju dobro osnovanu sumnju da je optuženi izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret optužnicom.“

31. Pored toga, Apelacioni sud je rešenjem PN. br. 275/17 od 14. aprila 2017. godine, obrazložio:

„Po oceni Apelacionog suda, gornji žalbeni navodi nisu osnovani, jer je prvostepeni sud pobijanim rešenjem o odbacivanju optužnice pazio da prema navodima u zahtevu izvrši ocenu i pravilno je izneo dovoljno razloga da optužnica podignuta od strane Osnovnog tužilaštva u Prizrenu sadrži dovoljno dokaza da se potkrepi osnovana sumnja da je optuženi izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret. Za sve ove dokaze je i predloženo da budu izvedeni na glavnom pretresu, a sada ne postoje uverljivi argumenti i ne sadrže nijedan od zakonskih osnova po kome se može odbaciti optužnica, kao što je propisano odredbama člana 250. st. 1 tačka 1.1, 1.2, 1.3 i 1.3 ZKPK-a.“

32. Apelacioni sud je isto tako naglasio:

„Krivični postupak je sada u fazi posle podizanja optužnice, a da li će se utvrditi krivica okrivljenog, ostaje da se razmotri u narednim fazama krivičnog postupka i glavnog pretresa u predmetu, a u ovoj fazi krivičnog postupka krivica se ne može pretpostavljati ni od strane Suda, niti od strane stranaka.“

33. Na osnovu gore navedenih razrada, Sud ocenjuje da su redovni sudovi detaljno i sveobuhvatno obradili i obrazložili navode podnosioca zahteva o potvrđivanju optužnice, ne prejudicirajući meritum i konačni rezultat slučaja.

34. Pored toga, Sud smatra da su postupci za potvrđivanje optužnice sprovedeni u skladu sa principom proceduralne kontradiktornosti, što znači da je podnosilac zahteva imao mogućnosti da tokom čitavog sudskog procesa ospori nepovoljne argumente koji ga terete i iskoristi u njegovu korist pred redovnim sudovima.

35. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci pred Osnovnim sudom i Apelacionim sudom bili nepravični, proizvoljni ili diskriminirajući ili da su prava i osnovne slobode zaštićena Ustavom povređena zbog pogrešne primene i tumačenja gore navedenih odredaba ZKPRK-a. Sud naglašava da je način primene i tumačenja određenih odredaba ZKPRK-a, u određenom krivičnom slučaju, pitanje zakonitosti. Podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže nijedno ustavno pitanje sa svojim argumentima

koje je podneo pred ovim Sudom (vidi: slučaj KI56/17, podnosilac zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 36; slučaj KI63/16, podnosilac zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44 i vidi: slučaj KI150/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjokaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).

36. Sud naglašava da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može da oceni zakon koji je doveo redovan sud dotle da usvoji jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo prevazilaženjem granica postavljenim u njegovoj jurisdikciji. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *mutatis mutandis*, Evropski sud za ljudska prava, slučaj: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).
37. Kao rezultat toga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su mu osporenim odlukom povređena prava i slobode garantovane Ustavom i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (vidi: *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
38. Stoga, Sud smatra da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti koji su propisani u Poslovniku, jer je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, s obzirom da iznete činjenice ni na jedan način ne opravdavaju tvrdnju o povredi nekog ustavnog prava i podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao tvrdnju o ustavnoj povredi.
39. Kao rezime, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i u skladu sa pravilom 36 (1) (d) i (2) (d) Poslovnika, treba da se proglasi neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. i 48. Zakona i pravilima 36 (1) d), 36 (2) (b) i (d), i 56 (2) Poslovnika, 21. februara 2018. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

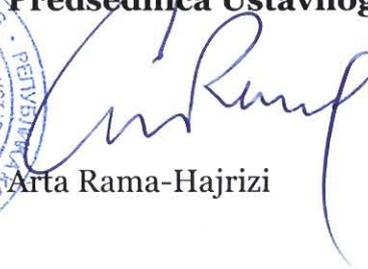
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi